

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **V. Y.**, bytem, zast. Mgr. Vlastimilem Slanařem, advokátem se sídlem Krušinova 140/1, 644 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2014, č. j. KUJI 66666/2014, sp. zn. OOSČ 439/2014 OOSC/120,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím Krajského úřadu Kraje Vysočina, ze dne 7. 10. 2014, č. j. KUJI 66666/2014, sp. zn. OOSČ 439/2014 OOSC/120, bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, Odbor dopravy

(dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 3. 2014, č. j. DOP/40684/2013/163/2014-krejc, a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“) a dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, kterých se dopustil porušením ust. § 5 odst. 1 písm. f) a § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu tím, že dne 14. 12. 2013 v 04:55 hod., v obci Velké Meziříčí, na ulici H., řídil osobní automobil CH. C., RZ:, přičemž při silniční kontrole nepředložil hlídce policie řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škody způsobené provozem vozidla a dále, že se na výzvu policisty odmítl podrobit vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

Za spáchání přestupků byla žalobci podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“) v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 27.000 Kč a podle ust. § 11 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích v souladu s ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 14 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

II. Shrnutí žalobních bodů

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 18. 11. 2014 brojil žalobce proti rozhodnutí obou správních orgánů a domáhal se zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Namítl, že v průběhu řízení nebyl zjištěn skutkový stav a okolnosti, za kterých byl přestupek policisty dokumentován, tak aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Tvrdí, že existují pochybnosti o tom, že žalobce v době protiprávního jednání disponoval zákonem vyžadovanou rozpoznávací a ovládací schopností. Navrhoval opakovaně provedení důkazů (výslechy svědků, kteří v telefonním přístroji mají k dispozici záznam, prokazující, že se v důsledku úrazu žalobce nacházel ve stavu, že nedisponoval rozpoznávací a ovládací schopností), kterými by byla tato okolnost spolehlivě prokázána ve spojitosti se znaleckým posudkem z oboru soudního lékařství vypracovaný soudní znalkyní MUDr. S. D. pod č. (dále též „znalecký posudek“), kterým žalobce prokazoval nikoliv samotnou existenci absence rozpoznávací schopnosti, nýbrž prokazoval jím výhradně nutnost provést navržené důkazy, na základě kterých by se znalec poté mohl přesvědčivě vyjádřit, zda k absenci rozpoznávací a ovládací schopnosti mohlo či nemohlo u žalobce dojít. Správní orgány však tyto návrhy neakceptovaly a neprovedení těchto důkazů relevantně neodůvodnily. Správní orgány výše uvedený znalecký posudek předložený žalobcem vyhodnotily chybně a v rozporu s jeho obsahem, kdy zdravotní stav žalobce v době skutku hodnotily bez patřičných odborných znalostí a tedy z procesních důvodů nezákonným způsobem, neboť šlo o vysoce odbornou otázku. Žalobce ještě poznamenal, že z ničeho, co bylo obsaženo ve spisu, nevyplývá, že

omluvenku vůči Policii ČR napsal přímo žalobce, dále, že žalobce uskutečnil, nebo že sám chtěl schůzku s advokátem uskutečnit v době, kdy měl být a byl zdravotně indisponován v důsledku úrazu. Tvrzení správních orgánů je v tomto ohledu zavádějící, nepřezkoumatelné a zmatečné. Žalobce k tomuto uvedl, že omluvenku vůči Policii ČR z podání vysvětlení psala a odeslala jeho manželka nikoliv on. On ji pouze podepsal. Dále schůzku s advokátem si nedomlouval on sám v době, kdy byl indisponován, nýbrž mu ji domlouvali členové jeho rodiny a schůzka se nekonala v původně naplánovaném termínu právě ze zdravotních důvodů žalobce, a konala se až pět dní poté, což vyplývá i z podpisu zmocnitele v plné moci obsažené ve spisu.

Neprovedením navržených důkazů jde o neprovedení tzv. neopomenutelných důkazů, což má za následek porušení práva na spravedlivý proces. Kdy žalobce totožný návrh na provedení navržených důkazů vznesl i vůči zdejšímu soudu.

Dále namítl, že nebylo respektováno jeho právo na spravedlivý proces, když opakovaně prostřednictvím svého zástupce žádal správní orgány, aby mu podklady pro vydání rozhodnutí přeložily do jazyka, kterému rozumí (ukrajinštiny), aby se poté mohl vyjádřit k těmto podkladům, neboť neovládá natolik dobře český jazyk. Zástupce žalobce v této souvislosti konstatoval, že on sám nedisponuje znalostí ukrajinštiny, aby v tomto smyslu mohl podklady pro vydání rozhodnutí přeložit do jeho mateřštiny. Dle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“) má každý právo na tlumočníka pokud prohlásí, že nerozumí jazyku, ve kterém se řízení vede. Obdobně je to uvedeno v čl. 37 odst. 4 listiny základních práv a svobod č. 2/1993 Sb., kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání má právo na tlumočníka a dále v ust. § 16 odst. 3 správního řádu s tím, že dovětek, že si jej obstará na své náklady, se dle judikatury na řízení z moci úřední neaplikuje. Je povinností správních orgánů zajistit tlumočníka účastníkovi řízení. Správní orgány však tyto právní předpisy nerespektovaly.

Konečně namítl, že žádné z rozhodnutí neobsahuje odůvodnění sankce v tom rozsahu a v té právní kvalitě, jak to vyžaduje ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahuje pouze odůvodnění, které nemá naprosto žádnou souvislost se skutkem, z které ho byl žalobce uznán vinným. V napadeném rozhodnutí zcela evidentně odůvodňoval sankce za skutek spočívající v řízení motorového vozidla řidičem pod vlivem návykové látky, z čehož nebyl žalobce ani obviněn. Pokud správní orgán sankce odůvodňuje tím, že byl přestupek spáchán při řízení motorového vozidla a byl spáchán na místě veřejnosti přístupném, to znamená, že je zde zvýšené riziko negativních následků pro ostatní účastníky silničního provozu, je takovéto odůvodnění zcela zmatečné a ke skutku naprosto nepřiléhavé, což způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Skutek, ze kterého byl uznán vinným, nebyl a ani nemohl být spáchán při řízení motorového vozidla, nebyl spáchán na místě veřejnosti přístupném, jeho spácháním nebyl zasažen objekt bezpečnosti silničního provozu, nýbrž zcela jiný zájem, a to zájem na možné řádné kontrole, zda byl řidič ovlivněn či nebyl alkoholem. Přestupek byl páchan ve služebním vozidle PČR, když tímto skutkem veřejnost již v žádném případě nemohla být ohrožena, nestal se tedy v provozu, jak uvedl správní orgán prvního stupně. Tento nedostatek odůvodnění rozhodnutí neodstranil a nenapravil ani žalovaný. Ten zmatečnost rozhodnutí ještě umocnil zcela odlišným závěrem, než který vyslovil správní orgán prvního stupně, totiž konstatováním, že k odpovědnosti za tyto přestupky postačí

i zavinění z nedbalosti a zcela přitom odhlédl od explicitně vyjádřené formy zavinění, a to úmyslné, v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

III. Právní stanovisko žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 18. 12. 2014 uvedl soudu, že odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále uvedl, že napadené rozhodnutí ani řízení, které jeho vydání předcházelo, není stíženo žádnou vadou, která by mohla atakovat zákonnost tohoto rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Policie ČR, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, Územní odbor Žďár nad Sázavou, Obvodní oddělení Velké Meziříčí (dále též „Policie ČR“) ze dne 27. 12. 2013, č. j. KRPJ-126685-10/PŘ-2013-161419, úřední záznam Policie ČR ze dne 14. 12. 2013 a ze dne 17. 12. 2013 spolu s CD, jež obsahuje záznam z kamery na křižovatce ulic T. a H. ze dne 14. 12. 2013, dále náčrtek Policie ČR, úřední záznam Policie ČR o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před nebo během jízdy ze dne 14. 12. 2013. Součástí správního spisu je dále výzva policie ČR k podání vysvětlení ze dne 14. 12. 2013, následná omluvenka pro Policii ČR od žalobce ze dne 15. 12. 2013 a dále přípis od zástupce žalobce pro Policii ČR spolu s plnou mocí ze dne 19. 12. 2013. Ve spise je také založen výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) ze dne 23. 1. 2014 potvrzující 6 záznamů o přestupcích. Dne 7. 1. 2014 bylo zasláno oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání na den 6. 2. 2014 zástupci žalobce. Dále předvolal jako svědky zasahující policisty. Dne 6. 2. 2014 se konalo ústní jednání ve věci. Z protokolu z ústního jednání vyplynulo, že se k jednání dostavil pouze zástupce žalobce a předvolání svědci – zasahující policisté. Při jednání vznesl zástupce žalobce požadavek, aby veškeré úkony ve správním řízení byly vůči žalobci prováděny v ukrajinštině, popř. v ruštině, neboť žalobce neovládá český jazyk, tak dobře, aby byl schopen se k věci vyjádřit v českém jazyce. Správní orgán dal zástupci žalobce k doplnění a podání návrhů 10denní lhůtu od dne konání ústního jednání. Dne 19. 2. 2014 obdržel správní orgán prvního stupně návrh na provedení dokazování, a to výslech dvou svědků K. I., nar. a L. M., nar. Opakovaně poznamenal zástupce žalobce v tomto přípise, že požaduje překlad podkladů pro vydání rozhodnutí do mateřského jazyka, tj. ukrajinštiny, neboť neovládá český jazyk. Na to dne 20. 2. 2014 reagoval správní orgán prvního stupně sdělením, že po žalobci vyjádření nepožaduje, avšak pokud na svém vyjádření trvá, nechť tak učiní prostřednictvím svého zástupce, který vystupuje jménem žalobce. Dne 4. 3. 2014 opakovaně obdržel správní orgán prvního stupně návrh na provedení dokazování a žádost o překlad podkladů pro vydání rozhodnutí do mateřského jazyka, tj. ukrajinštiny. Dne 5. 3. 2014 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí ve věci. Dne 20. 3. 2014 obdržel správní orgán prvního stupně prostřednictvím emailu a následně

dne 21. 3. 2014 písemně blanketní odvolání proti rozhodnutí. Následně dne 4. 4. 2014 mu zaslal správní orgán prvního stupně usnesení k doplnění blanketního odvolání, kdy mu stanovil lhůtu 5 dnů ode dne doručení usnesení. Dne 8. 4. 2014 obdržel správní orgán prvního stupně doplnění odvolání. Dne 14. 4. 2014 předložil správní orgán prvního stupně odvolání spolu se svým stanoviskem žalovanému. Dne 3. 6. 2014 zaslal žalobce správnímu orgánu prvního stupně znalecký posudek, který jej následně dne 4. 6. 2014 předložil žalovanému spolu se svým stanoviskem. Žalovaný dne 7. 10. 2014 vydal rozhodnutí o odvolání, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V. Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.), neboť obě strany vyslovily souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání.

Po přezkoumání skutkového stavu a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná **žaloba** z hlediska uplatněných žalobních námitek **není důvodná**.

Soud není oprávněn prolomit pravidlo stanovené v ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. K přezkumu správního rozhodnutí přistupuje jednak v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.), jednak zkoumá, zda došlo ke zkrácení subjektivních práv žalobce a jakých práv konkrétně. Zjistí-li pochybení, zvažuje, zda následkem bylo vydání nezákonného správního rozhodnutí. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že o spáchání přestupku bylo ze strany správního orgánu pravomocně rozhodnuto. Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení. Soud nerozhoduje, zda žalobce spáchal přestupek, ale v závislosti na žalobních námitkách posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí. Soudní řízení je zahajováno na návrh žalobce, na kterém je, aby uvedl veškeré důvody, pro které shledává napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobce tedy nese břemeno tvrzení a je na něm, zda zpochybní napadené rozhodnutí, mj. tím, že případně uvede vlastní verzi události.

Optikou těchto názorů nahlížel soud i na souzenou věc. Jak vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, www.nssoud.cz, „v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí

podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III ÚS 101/95)“. Pro úplnost lze dále odkázat i na rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2003, sp. zn. 7 A 82/2002, www.nssoud.cz, dle kterého: „*dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. kurčitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného“.* V této souvislosti soud dále odkazuje na ustálenou judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, www.nssoud.cz, dle kterého „*funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu s právního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost ...“.*

Ve světle výše uvedeného pak soud o žalobních námitkách uvážil takto:

Za nedůvodnou považuje soud žalobní námitku, že v průběhu řízení nebyl zjištěn skutkový stav a okolnosti, za kterých byl přestupek policisty dokumentován, tak aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, kdy existovala pochybnost o tom, zda žalobce v době protiprávního jednání disponoval zákonem vyžadovanou rozpoznávací a ovládací schopností.

V nyní projednávané věci žalovaný usoudil, že na podkladě provedeného dokazování bylo možno dospět v předmětném řízení k jednoznačnému závěru prokazujícímu odpovědnost žalobce z přestupkového jednání, a to na základě přímých i nepřímých důkazů, které tvoří ucelený logický provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Vycházel zejména z oznámení o přestupku a svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Výpovědi obou svědků se ve všech podstatných bodech shodují a to jak vzájemně, tak i s předloženým spisovým materiálem a soud nemá důvod pochybovat o jejich věrohodnosti, protože oba policisté neměli na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonávali jen svoji služební povinnost, při níž jsou vázáni závazkem, aby případným zásahem do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jejich činností mohla vzniknout újma, nepřekročili míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.

Důkazy navrhované žalobce k prokázání toho, že v době protiprávního jednání nedisponoval rozpoznávací a ovládací schopností z důvodů úrazu, který se měl odehrát v důsledku pádu zachyceného na CD nosiči, který je obsahem spisu a předcházejícího fyzického napadení zachyceného na údajném telefonním záznamu navrhovaných svědků jsou irelevantní, neboť z výpovědi zasahujících policistů vyplynulo, že s nimi žalobce

komunikoval. Odmítal pouze předložit doklady ke ztotožnění a podrobit se dechové zkoušce, zda není pod vlivem alkoholu a dobrovolně s nimi odjel na policejní služebnu k prokázání totožnosti. Z výpovědi obou svědků (policistů) nevyplývalo nic takového, co by nasvědčovalo tomu, že žalobce byl dezorientován či zmaten a ani si neztěžoval na jakékoliv zdravotní potíže. Policisté vyzvali žalobce k podrobení se dechové zkoušce z důvodu podezření, že je pod vlivem alkoholu, neboť jak uvedli, byl z žalobce cítit alkohol. Skutečnost, že žalobce tvrdil, že vozidlem nejel a žádné nemá, ještě podle soudu nevykazuje znaky absence rozpoznávací a ovládací schopnosti, jak se snaží žalobce přestříhat ve své žalobě. Spíše toto chování soud shodně s žalovaným posoudil jako účelové, aby se vyhnul žalobce postihu za projednávané přestupky. Osoby, které žalobce navrhoval jako svědky, kteří měli mít údajný telefonní záznam s fyzickým napadením, který měl předcházet protiprávnímu jednání žalobce a měl ovlivnit jeho rozpoznávací a ovládací schopnost, nepředložil ani správnímu orgánu ani samotnému soudu, ač tak učinit mohl. Chybný je názor žalobce, když se domnívá, že nemusí prokazovat jím tvrzené nezákonnosti. Primárně je důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu a rozsudek NNS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, www.nssoud.cz). Tvrzení žalobce, že záznam z telefonního přístroje dotyčných svědků, neměl sám nikdy k dispozici, se jeví soudu jako nelogické, pokud tvrdí, že takový záznam existuje. Dále i znalecký posudek žalobcem předložený je dle názoru soudu v daném případě taktéž irelevantní, neboť z něho vyplývá pouze verze předestřená samotným žalobcem, kterou doložil dané znalkyni pouze jednou lékařskou zprávou ze dne 6. 2. 2014, kde je pouze konstatováno, že dne 16. 12. 2013 byl ošetřen po traumatu hlavy, avšak tuto lékařskou zprávu ze dne 16. 12. 2013 nepředložil žalobce znalkyni ani správnímu orgánům, ani samotnému soudu v příloze k žalobě, ani údajný záznam z telefonního přístroje nedoložil. V případě, kdy si žalobce nechával zpracovávat znalecký posudek, bylo na něm, aby k němu doložil patřičné podklady, aby z něj vyplynul jednoznačný závěr a nikoliv pouhé spekulace o tom, zda mohla být jeho rozpoznávací a ovládací schopnost v době protiprávního jednání ovlivněna údajným úrazem, který však ničím žalobce nepodložil. Zdejšímu soudu se zvolený postup žalobce jeví jako účelový, se záměrem zapříčinit protahováním správního řízení zánik odpovědnosti vzhledem k prekluzivní lhůtě jednoho roku. Soudu není jasné, proč žalobce dané důkazní prostředky nepředložil, pokud tvrdí v žalobě, že byl nucen vyhledávat důkazy o své nevině. Zavádějící a irelevantní je i poslední bod uváděný v znaleckém posudku, kdy se vyjadřuje znalkyně k tomu, zda výsledek dechových zkoušek mohl být ovlivněn používáním stěračů spolu s ostříkáváním čelního skla nemrznoucí směsí, kdy toto nesouvisí s předmětem řízení. Předmětem řízení byly jiné skutkové podstaty, než ke kterým směřovala otázka žalobce v žádosti o vypracování znaleckého posudku.

Soud dospěl ve shodě se správními orgány obou stupňů k závěru, že skutkový stav byl zjištěn tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností shledán vinným ze spáchání popsáných přestupků.

Na základě shora uvedených skutečností neshledal soud, že by provedené dokazování správními orgány bylo ztíženo vytýkanými vadami při zjišťování skutkového stavu věci. Předestřené důkazní prostředky jsou dostatečné k objasnění skutkového stavu věci. Provedení výsledku navrhovaných svědků, jak navrhl žalobce, nepokládá soud z hlediska povahy věci za

potřebné k vyvrácení pochybností a k tomu, aby byly okolnosti spáchání domnělých přestupků postaveny najisto. Tento důkaz se jeví soudu jako nadbytečný, neboť navrhovaní svědci nebyli přítomni prováděné kontrole, ani jeho odmítnutí se podrobit vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem a předložení potřebných dokladů.

Na závěr soud zdůrazňuje, že pokud soud v řízení o žalobě ve správním soudnictví vychází z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu ust. § 52 s.ř.s. (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-58 či rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75, www.nssoud.cz). To znamená, že pokud byl posudek žalobce předložen spolu s doplněním odvolání, mohl se soud k jeho obsahu vyjadřovat, aniž by nařizoval jednání ve věci a tento důkaz prováděl při jednání.

Z hlediska vypořádání žalobních námitek se soud dále vyjádřil k výhradám žalobce namítající porušení práva na spravedlivý proces spočívající v tom, že žalobce opakovaně prostřednictvím svého zástupce žádal správní orgány, aby mu podklady pro vydání rozhodnutí přeložily do jazyka, kterému rozumí (ukrajinštiny), aby se poté mohl vyjádřit k těmto podkladům, neboť neovládá natolik dobře český jazyk.

Dle čl. 6 odst. 3 písm. a) a e) Úmluvy má každý obviněný z trestného činu (jakož i z přestupku) právo, aby byl neprodleně a v jazyce, jemuž rozumí, seznámen s povahou a důvody obvinění a na bezplatnou pomoc tlumočníka. Způsob realizace těchto práv je upraven postupy stanovenými právními předpisy. Z Úmluvy přímo požadavek, aby povinnost zajistit tlumočníka byla založena správnímu orgánu, nevyplývá, nýbrž lze vyvozovat toliko, že vyvstane-li potřeba tlumočníka, pak tato služba bude poskytnuta bezplatně (náklady na její poskytnutí nepůjdou za účastníkem takového řízení, ale za státem).

Stejně tak Listina v čl. 37 odst. 4 stanoví, že „*kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka*“.

Ústavní soud však ve svém usnesení sp. zn. IV. ÚS 394/01 uvedl: „*Smyslem práva zakotveného v ustanovení čl. 37 odst. 4 Listiny je zajistit, aby účastník řízení, který neovládá jazyk, v němž řízení probíhá, nebyl touto skutečností znevýhodněn a po jazykové stránce rozuměl všemu podstatnému, co je v řízení řečeno. Tohoto práva však nesmí být zneužito k záměrnému a účelovému prodlužování řízení, jeho zdržování a zvyšování jeho nákladů za situace, kdy účastník řízení zcela evidentně a bez sebemenších pochyb jazyk, v němž se vede jednání, ovládá.*“ Rovněž rozhodovací praxe Ústavního soudu se staví pouze k nutnosti tlumočení při ústní komunikaci účastníka řízení neovládajícího český jazyk se soudem (možno vztáhnout i na správní orgány), přičemž iniciativa k uplatnění práva na tlumočníka přísluší účastníku řízení, tedy že je na účastníku řízení, aby prohlásil, že jazyku, z něhož má být tlumočeno, nerozumí, či v něm není schopen mluvit (viz např. usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 558/04, III. ÚS 326/2000, IV. ÚS 394/01 nebo IV. ÚS 189/05). Také ve stanovisku svého pléna ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. Pl.ÚS-st 20/05 (všechna rozhodnutí dostupná na <http://nalus.usoud.cz>) Ústavní soud uvedl, že „*základní právo účastníka řízení na pomoc tlumočníka ve smyslu čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nelze rozšiřovat pomocí interpretace, resp. konkretizace čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jako obecného ustanovení o spravedlivém řízení*“. Dále zdůraznil, že „*základní právo garantované*

čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nedopadá na písemný styk soudu s účastníky řízení a naopak“. Tímto svým stanoviskem současně výslovně překonal svůj nálezn ze dne 8. 8. 2005, sp. zn. II. ÚS 186/05, kde druhý senát dospěl k názoru opačnému.

Dále Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 10. 2014, č. j. 6 As 149/2014, www.nssoud.cz, vyslovil názor, „že právo na tlumočnicka má kompenzovat „*imanentní*“ nevýhodu toho, kdo nerozumí jazyku, v němž se vede řízení, ovšem nesmí mu na druhé straně poskytovat neodůvodněnou výhodu. Nesmí především sloužit k umělému vyvolávání průtahů a natolik komplikovat a prodražovat příslušné řízení, že by se stalo fakticky neskončitelným nebo skončitelným jen za cenu neúměrných nákladů. Systém rozhodování o právech a povinnostech totiž musí fungovat v reálném čase a náklady na něj musí být pro stát a společnost únosné, neboť jinak takový systém nemůže být dlouhodobě funkční a zhroutil by se takřkajíc „sám do sebe“ zahlcením nadměrnými požadavky na něj kladenými. Řečeno se starými Římany – *summum ius, summa iniuria* (viz např. Marcus Tullius Cicero, *De Officiis Liber Primus*, kap. 10, odst. 33, citováno dle elektronické verze na <http://www.thelatinlibrary.com/cicero/off1.shtml#10>). Znamená to tedy také, že určité důsledky své nevýhody, spočívající v tom, že nerozumí jazyku, v němž se vede řízení, musí dotyčná osoba snášet a že je musí kompenzovat vlastní zvýšenou aktivitou v řízení. Zejména je po ní spravedlivé požadovat, aby skutečnost, že jazyku, v němž se vede řízení, nerozumí, dala příslušnému orgánu najevo, je-li schopna tak učinit. Tuto schopnost pak je nutno posuzovat zejména vzhledem k jejím obecným komunikačním schopnostem, stupni znalosti češtiny či případně míře vzdálenosti jazyka či jazyků, kterým rozumí, od češtiny a s ohledem na míru její obeznamenosti s poměry v České republice a jejími společenskými a právními institucemi. Dále po takové osobě lze spravedlivě požadovat, aby si sama opatřila překlad listin, zasílaných jí správním orgánem či soudem, anebo – ovšem jen a pouze tehdy, není-li něčeho takového vzhledem svým poměrům schopna – aby alespoň dotyčnému orgánu dala neprodleně po jejich obdržení najevo, že jim nerozumí, a aby alespoň v základních rysech předestřela, proč není schopna si překlady zajistit sama, a požádala správce daně o součinnosti při zajištění tlumočnicka pro tento účel.“ Výše uvedené závěry jsou přílehlavé na souzenou věc, kdy žalobce žádal o překlad listin do svého mateřského jazyka, avšak takovému nároku nebylo možno přisvědčit.

Zdejší soud se i ztotožňuje se závěry správních orgánů o účelovosti jednání žalobce. Správní orgán prvního stupně i žalovaný v odůvodnění rozhodnutí ohledně způsobu realizace práva na tlumočnicka dospěli k závěru, že ze strany obviněného jde pouze o obstrukční jednání, neboť z úřední činnosti je správním orgánům známo, že žalobce ovládá český jazyk, jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí (strana 4). Je zřejmé, že žalobce svá práva uplatňoval zneužívajícím způsobem, když tvrdil svou neznalost českého jazyka a nevyužil práva na tlumočnicka způsobem, jakým mu to bylo umožněno, kdy žalobce měl možnost se dostavit se svým zmocněncem k ústnímu jednání konané dne 6. 2. 2014 a podle § 16 odst. 3 správního řádu mohl před správním orgánem prvního stupně prohlásit, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, a měl by tak právo na tlumočnicka. Lze se důvodně domnívat, že jeho jednání a jednání jeho zmocněnce směřovalo k vyhnutí se přestupkovému řízení neoprávněnými požadavky na činnost správního orgánu a k následnému zániku odpovědnosti za přestupek ve smyslu § 20 zákona o přestupcích. Optikou shora uvedeného náhledu soud

dospěl k závěru, že nebylo porušeno právo na spravedlivý proces a žalobní námitka je nedůvodná.

Žalobce konečně vznesl námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve vztahu k odůvodnění sankce, jak to vyžaduje ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahuje pouze odůvodnění, které nemá naprosto žádnou souvislost se skutkem, z které ho byl žalobce uznán vinným. V napadeném rozhodnutí zcela evidentně odůvodňoval sankce za skutek spočívající v řízení motorového vozidla řidičem pod vlivem návykové látky, z čehož nebyl žalobce ani obviněn. Pokud správní orgán sankce odůvodňuje tím, že byl přestupek spáchán při řízení motorového vozidla a byl spáchán na místě veřejnosti přístupném, to znamená, že je zde zvýšené riziko negativních následků pro ostatní účastníky silničního provozu, je takovéto odůvodnění zcela zmatečné a ke skutku naprosto nepřiléhavé, což způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Skutek, ze kterého byl uznán vinným, nebyl a ani nemohl být spáchán při řízení motorového vozidla, nebyl spáchán na místě veřejnosti přístupném, jeho spácháním nebyl zasažen objekt bezpečnosti silničního provozu, nýbrž zcela jiný zájem, a to zájem na možné řádné kontrole, zda byl řidič ovlivněn či nebyl alkoholem. Přestupek byl páchan ve služebním vozidle PČR, když tímto skutkem veřejnost již v žádném případě nemohla být ohrožena, nestal se tedy v provozu, jak uvedl správní orgán prvního stupně. Tento nedostatek odůvodnění rozhodnutí neodstranil a nenapravit ani žalovaný. Ten zmatečnost rozhodnutí ještě umocnil zcela odlišným závěrem, než který vyslovil správní orgán prvního stupně, totiž konstatováním, že k odpovědnosti za tyto přestupky postačí i zavinění z nedbalosti a zcela přitom odhlédl od explicitně vyjádřené formy zavinění, a to úmyslné, v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

K tomuto soud uvádí, že v ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu je uvedeno, že „*Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.* Z výše uvedeného vyplývá, že tvrzení žalobce, že skutek, ze kterého byl uznán vinným, nebyl a ani nemohl být spáchán při řízení motorového vozidla, nebyl spáchán na místě veřejnosti přístupném, jeho spácháním nebyl zasažen objekt bezpečnosti silničního provozu, nýbrž zcela jiný zájem, a to zájem na možné řádné kontrole, zda byl řidič ovlivněn či nebyl alkoholem, přestupek byl páchan ve služebním vozidle PČR, když tímto skutkem veřejnost již v žádném případě nemohla být ohrožena, jsou zcela irelevantní a nepravdivé. Ze správního spisu (oznámení o přestupku, ze záznamu na CD nosiči a výpovědi policistů) je jednoznačné, že žalobce v den spáchání přestupků řídil motorové vozidlo na ul. H. ve Velkém Meziříčí a při následné silniční kontrole Policií ČR nepředložil hlídce Policie ČR řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škody způsobené provozem vozidla a dále, že se na výzvu policisty odmítl podrobit vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Argumentace žalobce obsažená v žalobě je tak nelogická a soudu se jeví jako zcela spekulativní. Vytržené z kontextu je i konstatování žalobce, že žalovaný umocnil zmatečnost rozhodnutí správního orgánu zcela odlišným závěrem, než který vyslovil správní orgán prvního stupně, totiž konstatováním, že k odpovědnosti za tyto přestupky postačí i zavinění z nedbalosti a zcela přitom odhlédl od explicitně vyjádřené formy zavinění, a to úmyslné, v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Soud uvádí, že žalovaný

v napadeném rozhodnutí uvedl, že zvolené sankce jsou v souladu s kritérii vyjádřenými v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a považuje je s ohledem na okolnosti spáchání přestupků a osobu žalobce za odpovídající a splňující represivní i preventivně výchovnou funkci. Pouze závěrem konstatoval, že k odpovědnosti za tyto přestupky postačí i zavinění z nedbalosti, nikoliv však neměnil názor o formě zavinění vyslovený správním orgánem prvního stupně.

Soud zdůrazňuje, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí žalovaného tvoří jeden celek (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009-48, rozsudek NSS ze dne 6. 6. 2013 č. j. 1 As 24/2013, www.nssoud.cz). Posuzuje-li tedy soud otázku přezkoumatelnosti správního rozhodnutí, bere v úvahu jak odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak odůvodnění rozhodnutí o odvolání.

Správní orgán prvního stupně i žalovaný si byly vědomi zákonných hledisek pro stanovení výše pokuty, z jejich odůvodnění lze seznat, jaké konkrétní skutečnosti pod ně podřadili a jaké závěry z nich vyvodili.

Na základě shora uvedeného je tedy námitka žalobce nedůvodná a rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné.

Krajský soud se zabíral posouzením postupu správních orgánů z hlediska ust. § 2 a ust. § 3 správního řádu a neshledal na jejich hodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, zda byl skutkový stav spolehlivě zjištěn.

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmo, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. V postupu správních orgánů neshledal soud žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu (žalobce či žalovaného) odpovídá skutečnosti. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto **žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.**

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 22. července 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová